

SỎI NGỌC

Từ Già Côi Tạm

Từ giả cối tạm

Sở Ngọc

Từ già cõi tạm

Sỏi Ngọc

Bìa: *M. C. P*

Nguồn: *Internet*

**từ giả
cối tạm**

SỎI NGỌC

2024

NỘI DUNG

1. Viết Cho Cuộc	9
Tù Giả Côi Tâm Của Anh T. - Sỏi Ngọc	
2. Ngã Tư Thân Yêu	34
Nguyễn Thị Thanh Dương	

Viết Cho Cuộc Từ Già Cõi Tâm Của Anh T.

*Đưa người ta không đưa qua sông
Sao có tiếng sóng ở trong lòng?
Bóng chiều không thắm không vàng vọt
Sao đầy hoàng hôn trong mắt trong?
(Tổng Biệt hành – Thâm Tâm)*

Anh ngồi bất động trước hiên
nhà, những chú chim sẻ chuyền
cánh ríu rít hót, những cô bướm đủ màu
lượn lờ bay quay tưởng chừng như muốn
đậu lên cả người anh, anh vẫn yên lặng
như pho tượng, không để ý đến những
vật thể linh động bao quanh mình, kể cả
dải nắng chan hòa ấm áp đang phủ lấy

con người bệnh hoạn của anh.

Anh bồi hồi nhớ lại khoảng thời gian cách đây 50 năm, hồi anh còn trẻ khỏe, khi anh chị mới lấy nhau; anh di cư từ Bắc vào Nam năm 1954, chật vật học ra bằng bác sĩ, lập gia đình với chị khi ấy chị mới chỉ là một thiếu nữ thơ ngây của một gia đình trung lưu miền Nam.

Cuộc sống của anh chị nhẹ nhàng thoải mái với đồng lương bác sĩ của anh, sau đó hai con trai ra đời, chưa được bao lâu thì miền Nam Việt Nam bị cưỡng chiếm.

Anh ĐNT và chị HM
hồi mới cưới nhau.
(Hình: Sỏi Ngọc cung cấp)

Chẳng bao giờ anh có thể ngờ được cả gia đình phải bỏ nước ra đi, phải trốn chạy hung thần giặc đỏ, hy sinh thân mình chống chọi với gió bão ác nghiệt của biển cả để tìm đến bến bờ tự do.

Sau 30/4/1975, hàng triệu người dân Việt Nam chấp nhận bỏ lại toàn bộ của cải nhà cửa để tìm mọi cách trốn thoát khỏi Việt Nam. Họ phải đánh cược mạng sống trên những chiếc thuyền mỏng manh giữa biển khơi mênh mông.

Nhật ký yêu nước

https://www.youtube.com/channel/UCwXjSQLPIAcNTTGX_vDHgwg/community

Gia đình anh chị được chính phủ Canada cấp cho một căn nhà nhỏ tại

một thị trấn khá xa, nằm trong tiểu bang Quebec, Berthierville, vào những năm 1976-1977, lúc ấy hai con trai mới lên 5 và 7; cho dù có khó khăn cực nhọc cách mấy, anh vẫn mang ý nghĩ trong đầu phải phấn đấu, kiếm tiền nuôi gia đình; chị cũng không quản ngại thức khuya dậy sớm, làm những món ăn Việt Nam thật đặc biệt là chả giò, xôi, bún, bán cho người dân bản xứ trong vùng, phụ thêm chút thu nhập để nuôi các cháu nhỏ và tạo điều kiện để anh yên tâm đi học lấy lại bằng bác sĩ hành nghề trên đất khách; mặc dù cả ngày chị chạy lên chạy xuống, hết đón con đến đi chợ, rồi làm bếp, chị không hề thấy mệt, ngược lại thấy vui với sự bận rộn mỗi ngày, vui với sự hài lòng, nụ cười của khách hàng mỗi lần chị làm món ngon cho họ thưởng thức bữa cơm tối; số tiền thu được chị đã chắt chiu từng đồng nuôi dạy các con, vén khéo trong

gia đình mà anh không cần phải lo lắng đến.

Berthierville nằm ở phía Bắc sông St-Laurent, rất ít dân cư chỉ một hai ngàn người, mọi người ai cũng biết nhau, yêu quý và giúp đỡ lẫn nhau, nhất là lúc ấy nguồn thu nhập chính của chị từ món chả giò nổi tiếng nên ai cũng biết đến chị và gia đình; con cái chị được dạy dỗ và lớn lên giữa những người dân bản xứ hiền lành, tốt bụng và giàu lòng nhân ái

Cái lạnh cắt da, cơn gió hú, những tảng băng tuyết rơi từ nóc nhà lăn ùn ùn xuống thành từng đống trước mặt anh khi anh mở cửa đi làm vào buổi sáng ở những tháng một, hai khi mùa đông Canada tới, thương các con dậy đi học sớm với hai ba lớp áo lạnh, ủng, găng tay, mũ nón len mà mặt vẫn đỏ au, da bị dộp phồng đỏ vì quá lạnh, anh chị đã

bàn nhau dọn về Montreal cho bớt lạnh, vả lại lúc đó anh đã học xong bằng bác sĩ chỉ còn thực tập trong nhà thương mà thôi.

Ngày anh chị rời bỏ thành phố nhỏ Berthierville làm khuấy động cả một góc thị trấn, ai cũng thương mến, đến già tù, mọi người bịn rịn tặng quà và chúc tụng những lời lẽ đẹp nhất như một hành trang tinh thần giúp anh chị tiến mạnh hơn và tin tưởng ở tương lai trên quê hương thứ hai này.

Tôi có hẹn ở phòng mạch của anh khi anh ở độ tuổi 50, còn tôi mới bước vào đại học năm thứ nhất. Tôi đến khám để xin thuốc antibiotique (kháng sinh) vì đau cổ, ho hai tuần vẫn chưa khỏi.

Gặp người đồng hương vào thời đó,
anh vui lắm, hỏi tôi:

– Cô qua đây lâu chưa? Bên này lạnh quá nên ai cũng ho cũng cảm, đi ra ngoài phải lấy foulard (khăn quàng cổ) quấn mấy vòng như thế này rồi mới ra đường, chứ không thì sẽ bị cảm suốt! Thôi lấy 10 viên này về uống thử nếu hết thì thôi, còn ho thì gặp lại tôi nhé.

Anh muốn trêu tôi, lấy chiếc khăn quàng quấn chung quanh cổ, xiết mạnh, chỉ chừa hai con mắt trợn to và chiếc lưỡi thè dài ra, làm tôi đang đau cổ nói giọng khàn đặc cũng phải bật cười thành tiếng.

Anh nói chuyện rất có duyên, lúc nào cũng pha trò tếu lâm, làm người bệnh quên cả bệnh tình của mình; từ phòng mạch bước ra, ai cũng mang nụ cười trên môi như đi thăm người thân chứ

không phải vào khám bệnh. Tiếng cười của anh vang dội ra cả ngoài phòng đợi. Khách khám với anh ngày càng đông. Họ rất mến ông bác sĩ gia đình này, vừa hài hước lại vừa hiểu tâm trạng bệnh nhân.

Sự thành đạt về gia đình, con cái lập nghiệp tốt, làm anh chị thêm hưng phấn, không còn lo sinh kế; cuộc đời đẹp hơn khi xung quanh có những người bạn thân, mối giao hảo cùng đẳng cấp được rộng mở, anh chị quen biết nhiều người hơn trong đó có đủ độ tuổi gặp nhau vui chơi ăn uống, ca hát nhảy nhót cuối tuần.

Những lần ra mắt sách trong cộng đồng người Việt, thỉnh thoảng tôi gặp anh chị, chị cũng là một trong những cây bút chuyên viết truyện tình cho nguyệt san của Montreal; gặp chị như cá gặp nước, tôi và chị hàn huyên không bao giờ dứt về văn chương, gia đình, cuộc

sống. Chị trẻ hơn mẹ tôi không nhiều nhưng trong giới văn nghệ thường xưng hô “anh chị” cho trẻ trung nên tôi cũng không ngoài luật đó!

Tuy tôi và anh chị không cùng độ tuổi nhưng chúng tôi phải nói là bén duyên nhau, chuyện gì chúng tôi chung tay làm đều thành công như những lần làm văn nghệ ủy lạo các bác lớn tuổi ở nhà già, ra mắt sách cho nhóm, văn nghệ bỏ túi đến nhà những người bạn thân, sinh nhật bạn bè... Những tiếng cười nói, yêu thương đã làm chúng tôi thật sự gần gũi và quên đi tuổi tác của mỗi người.

Trong ba năm covid, mọi người ở trong nhà, chính phủ cấm không được hội họp, anh đứng ra thành lập một

nhóm mặt chược mà anh là người thầy dậy.

Từ ở Việt Nam, anh đã chơi mặt chược rất giỏi, nhưng vì mưu kế sinh nhai khi mới đến một đất nước mới lạ lắm nên anh chưa “trổ tài,” thời kỳ covid quá nhàn nhã, đây chính là cơ hội, anh lập ra từng nhóm bốn người dậy chúng tôi đánh mặt chược, vui, thật hào hứng và luyện trí nhớ cho khỏi quên khi lớn tuổi. Anh thuê một cuốn băng DVD dậy cách đánh mặt chược, và cũng viết một quyển sánh với những thế trận khó và cách tính điểm ra sao...

Chúng tôi đã quên đi những ngày tháng nhàn chán bị cô lập mà ai cũng lo học thêm cách đánh mới để ra quân đánh cho thắng, chúng tôi chơi một tuần hai lần ở nhà anh chị, còn khi về nhà thì tập luyện thêm những thế đánh hóc búa

làm sao để có thể “ăn” được ông thầy. Lúc đó tên tuổi của anh vang rộng vì không ai có thể “hạ gục” anh trên những ván mặt chược.

Quân bài mặt chược.
(Hình: Sỏi Ngọc)

Những ngày tháng bên nhau thân mật, ngắn ngủi trôi qua...

Bất thành linh tôi nghe chị nói anh bị suy thận và phải làm lọc thận mỗi hai lần trong tuần. Anh vẫn mang tâm trạng tích cực, vẫn tươi cười mỗi khi gặp bạn

bè thân thiết, anh chấp nhận và hiểu rằng chuyển xe mà anh đang đi cùng mọi người sắp sửa đổ bến! Và người xuống bến sẽ là anh!

Anh vẫn dậy và chơi mạt chược rất cừ khôi, khi vào cuộc, anh quên tất cả bệnh hoạn, mà chỉ tập trung suy nghĩ sao cho ăn được đối phương, nên khi ngắm mọi người chơi mạt chược tôi có cảm tưởng như anh không hề mang bệnh trong người mà trái lại rất khỏe, giọng nói sang sảng, tiếng cười thật vui, nhưng có ai biết đâu là sau khi chúng tôi ra về thì anh thấm mệt! Anh vẫn chấp nhận chịu đựng đau đớn để được gặp bạn bè, để được tiếp tục đánh mạt chược, để quên đi căn bệnh đang đeo bám trong chốc lát, anh muốn thi gan với con bệnh đang đè lên con người của anh mỗi lúc một nặng hơn.

Một ngày họp mặt bạn bè, chị nói với chúng tôi có thể đó là lần cuối vì anh đã rất mệt rồi, anh không thở nổi nữa, mỗi lần anh đi lọc thận về, anh té nằm lăn ra đất vì đi không nổi, còn chị đã 80, làm sao có đủ sức để đỡ anh lên giường, nên chị để anh nằm yên dưới đất mà bấm 911 gọi xe cứu thương.

Cơ thể anh lúc nóng, lúc lạnh, rất kỳ quái! Có khi thì rất nóng phía sau lưng, chị phải lấy đá chườm phía sau, nhưng phía trước ngực lại phải đắp mền vì lạnh run!

Bên cạnh những đau đớn mệt nhọc, anh vẫn khôi hài. Anh vẫn nói những lời rất yêu thương, đầy biết ơn đến người vợ bên cạnh mình từ 50 năm nay, anh còn viết một bài báo nói về việc lọc thận làm cơ thể bị lạnh run, cách khắc phục như thế nào, gọi đi khắp nơi cho người cùng

bệnh rút kinh nghiệm, vì là một bác sĩ 40 năm nên những thuốc chích vào người, anh đều tìm hiểu phản ứng phụ của nó ra sao.

Ởn nghĩa vợ chồng, anh đã viết một bài riêng cho chị trên tập san y sĩ ta main dans ma main (tay em trong lòng tay anh), trong đó anh nhắc đến Le temps qu'il nous reste (thời gian còn lại của chúng ta) của tác giả Fernand Gignac, một người bạn thân của anh chị đã dịch lại như sau:

Anh nhắm mắt là trần mãi mãi

Trên đôi môi sót lại nụ cười

Anh đi anh đã đi rồi

Còn em, em mất nửa đời tiếc thương

Trái tim em, vẫn thường đập nhẹ

Nhưng cho ai, nhưng để làm gì?

Thiên đường mở, bước quen đi

Tim em lồi nhịp bởi vì dáng anh

Xiết đôi tay, quên nhanh tất cả

Thấy thời gian giờ đã ngừng trôi!

(Lộc Bắc)

Một ngày cuối Tháng Tám, vợ chồng tôi chở anh chị đi chơi, ăn uống; đang ăn bỗng dừng anh nhìn xa xăm, nói vu vơ như không cần người nghe:

– Tôi cần một phương pháp trị tử!

Tôi giật mình lo lắng đưa mắt nhìn chị, nước mắt đọng đầy trong hốc mắt, chị nhẹ nhàng tâm sự:

Ai cũng phải đến ngày đó thôi! Anh đã chịu đựng đau đớn mỗi lần lọc thận về, ăn uống không được ngon miệng nữa, ngủ nửa đêm thức giấc vì nóng hay lạnh quá, không được uống quá nhiều nước cho dù có khát cách mấy vì thận đã không làm việc nổi. Anh lại thương chị mỗi khi thấy chị cực giúp anh làm vệ sinh cá nhân. Con cái ở xa, chúng có cuộc sống riêng, đâu thể lúc nào cũng kề cận lo cho cha mẹ mãi được, khi cần chúng có thể đến giúp có hạn mà thôi... Rốt cuộc chỉ còn hai ông bà già! Cuộc đời có giới hạn, mình đã xây dựng, sống với tất cả nỗ lực, bốn phận trách nhiệm đã xong, thì bây giờ Chúa gọi về lúc nào anh chị cũng chấp nhận thôi!

Lần ấy, tôi thật ái ngại, thấy anh bước đi không còn khỏe như những lần gặp nhau trước nữa vì càng lớn tuổi mắt

càng mờ, anh nói thật cảm động:

– Trước mắt anh như có một làn mây bao phủ, anh muốn chỉ một lần được nhìn chị cho rõ hơn để kiếp sau có thể tìm thấy chị mà lấy làm vợ....

Bỗng một buổi tối sau giờ cơm, tôi nhận được một điện thư của chị nói rằng đã để anh vào palliative care (phòng chăm sóc cuối đời). Tôi run hết cả người, nước mắt chảy dài xuống má không nói được một lời nào, bàng hoàng, xót xa nghĩ đến anh. Tình cảm của tôi dành cho anh chị cũng như những người thân trong gia đình, làm tôi cảm nghẹn không nói lên được một lời nào; biết rằng tình trạng của anh bệnh như thế đó, biết rằng

anh sẽ từ giả chúng tôi một ngày không xa, nhưng thật sự tôi chưa hề sửa soạn tư tưởng sẽ mãi mãi không gặp anh và sẽ chỉ nhìn thấy chị trong tương lai một mình cô độc ở tuổi 80!

Tôi nhớ lại hình ảnh bố tôi gầy còm vì bệnh nan y phổi ở tuổi 86, khi bố cảm thấy sự sống không còn cần thiết nữa, ông không muốn bị mổ xẻ, cắt cửa đau đớn nên đã can đảm tự chọn vào palliative care, ở đây ông được ăn uống tất cả những gì mình thích, không cần kiêng cử nữa, mỗi ngày y tá sẽ chích cho ông một mũi thuốc morphin giảm đi những giác quan, tức là giảm đi sự cảm nhận, đau đớn, và đồng thời những giấc ngủ lâu và triển miên hơn, trong vòng một tuần bố đã ra đi nhẹ nhàng trong một giấc ngủ sâu...

Bây giờ tôi mới hiểu những người đàn ông trụ cột, gánh vác trách nhiệm của gia đình can đảm và dứt khoát như thế!

Vừa bước vào phòng bệnh, tôi thấy cả gia đình anh chị cùng hai con trai, con dâu, và các cháu quây quần bên giường bệnh, còn anh thì vẫn ngủ thật say, không nước biển truyền vào mạch máu hay ống oxygen cắm vào mũi để thở như những người bệnh bình thường khác.

Đúng thật là “ra đi trong bình an nhẹ nhàng” nhưng sao trái tim tôi quặn thắt!

Trên tường những hình ảnh kỷ niệm của gia đình anh chị từ ngày lấy nhau cho đến tận bây giờ, hình các con cháu nô

đùa bao quanh anh chị thật hạnh phúc. Tất cả chỉ là phù du khi con người đến một khúc quanh?!

Trên chiếc bàn nhỏ, tôi thấy một quân bài mặt chược thật to bụi mà một người học trò nào đó đến tặng ông thầy dạy mặt chược, vì thực tình anh chính là vị hoàng đế của mặt chược Montreal! không có ai có thể chơi qua nổi khi anh còn khỏe.

Những cánh hoa rực rỡ màu tươi thắm trên bàn trong góc cũng không đủ làm căn phòng vui tươi hơn, chúng tôi phải đè nén lòng khi nói chuyện với nhau, tôi sợ nếu sơ xuất điều gì sẽ làm nước mắt của tôi và chị tràn ngập cả phòng!

90 năm sống của anh qua những hình ảnh, gia đình con cháu vây quanh

ở phút cuối, làm lòng tôi se thắt, đúng là cuộc sống này chỉ là một chặng đường chân ngắn ngủi trong hành trình dài vô tận của sự tồn tại ở một cõi khác sau cái chết ở trần gian.

Tôi hỏi chị:

– Anh vào đây nằm từ bao giờ? Và đã quyết định chuyện này từ bao lâu rồi ạ?

– Thực sự mà nói anh đi lọc thận từ 4 năm rưỡi nay rồi, dạo gần đây sau khi từ nhà thương về anh rất mệt, ăn ngủ không yên, anh cứ bị đau nhức trong cơ thể ngày càng nhiều, rất khó chịu; tuổi đã cao, có kéo dài sự sống hơn nữa cũng chẳng để làm gì mà phiền thêm cho con cháu mỗi khi có chuyện, anh thực sự muốn ra đi êm ả, nên đã nói chuyện này với cơ quan y tế nơi mà họ cử những y tá

đến chăm sóc cho anh hàng tuần tại nhà. Anh đã bàn với chị và các con, chính anh là người quyết định....

Câu chuyện chúng tôi bị cắt ngang khi anh hơi tỉnh lại, tôi đứng bên cạnh, vuốt tay anh: anh vẫn còn minh mẫn khi nói đúng tên tôi, anh lại còn thêm:

Mắt mờ quá không thấy rõ...

Xiết chặt tay anh cho một lần cuối, tôi cố nuốt nước mắt vào trong, cổ họng nghẹn lại, những lời nói cuối cùng từ giả cho một kiếp người, khi anh còn nhận biết:

– Chúc anh... đi chơi xa thuận buồm xuôi gió, chúc anh đi thật bình an...

Chị thêm vào:

– Anh nhớ chờ em nhé!

Ơn em hôn sớm ngậm ngùi

Kiếp sau xin giữ lại đời cho nhau.

(Giữ đời cho nhau – Từ Công Phụng)

Sỏi Ngọc

Ngã Tư Thân Yêu

Chiều nay anh đến chỗ làm sớm như mọi ngày, nhưng lòng anh không thư thái vui vẻ như mọi ngày. Anh lưu luyến nơi chốn và công việc của mình khi trẻ nhưng con người anh đã già cần nghỉ ngơi. Đơn xin thôi việc anh đã gửi chỉ còn một tuần nữa là nghỉ việc chia tay, tâm hồn anh còn ham vui còn rất supervisor và được chấp thuận rồi.

Chỗ làm việc của anh chỉ là chiếc ghế ngồi nơi ngã tư đường Carter- Park

Row gần trường Patrick Elementary.

Anh là Crossing Guard cho đám học trò trường học nơi đây, trông cho lũ trẻ qua đường khi tan trường về, công việc bán thời gian nhàn hạ hợp với sức khỏe và tuổi xế chiều của anh và nhất là anh yêu lũ học trò trẻ con ngây thơ, yêu mái trường chúng ra vào, những hình ảnh này đã chạm vào trái tim anh, làm anh nhớ lại tuổi thơ học trò của mình và hơn thế nữa anh đã từng là nhà giáo tại Việt Nam trước khi sang Mỹ.

Tháng 9 trời vẫn còn nắng nóng anh che thêm chiếc dù, ngồi trong ghế anh nhìn dòng xe cộ dừng lại khi đèn đỏ và lao vùn vụt đi khi đèn xanh mà ngẫm nghĩ đến bao cuộc đời của thế nhân, ai biết được những người đang chạy xe trên đường kia đi về đâu, buồn vui hay sướng khổ thế nào? Và những kẻ qua

ngã tư mỗi ngày hay chỉ là tình cờ bất chợt qua đây nhìn thấy anh, có lúc trời nắng nóng, có lúc mưa ướt gió lùa, họ có tưởng tượng về anh như anh đã nghĩ về họ không? Rồi một tuần sau anh sẽ vắng mặt nơi đây, dĩ nhiên là sẽ có người khác thay thế, có ai để ý, ai tinh ý biết ngã tư nay đã đổi người Crossing Guard không?

Nhưng anh biết chắc có những đứa học trò, những ông bố bà mẹ thường đón con khi tan trường về sẽ nhận ra điều này. Thỉnh thoảng có những phụ huynh đã dừng lại bên anh hỏi thăm trò chuyện. Anh biết mặt biết tên vài người, ông Kyler bố của thằng Alex học lớp ba, người đàn ông to béo vui tính, hôm nào đến đón con sớm anh ta đều ghé thăm anh và tán dóc vài câu chuyện vui, mẹ của Violet học lớp bốn là Eva thì khi đi

đón con nàng luôn đẩy chiếc xe nôi với đứa baby ở trong có vẻ như vừa cho đứa bé đi dạo chơi vừa đón được đứa chị, một công đôi việc và nhiều phụ huynh khác nữa, chỉ gặp nhau trao nhau một nụ cười, một lời chào cũng đủ thân quen.

Anh đã làm việc, đã trải qua một phần đời ở ngã tư Carter- Park Row suốt 15 năm, anh tự hào là ngã tư thân yêu, ngã tư an toàn của anh vì chưa bao giờ xảy ra tai nạn lớn nhỏ nào trong giờ giấc anh làm việc. Mỗi dịp lễ tết anh đều nhận thiệp chúc và quà tặng của nhiều phụ huynh và học trò, chỉ là những món quà nhỏ đơn sơ, những lời chúc chân tình mà ấm lòng, lễ Tạ Ơn họ cảm ơn anh dù đó là công việc của anh, công việc mà anh không hề nhàm chán, mỗi ngày 2 tiếng, mỗi tuần 5 ngày từ thứ hai đến thứ sáu, mỗi năm từ tháng Tám đến tháng sáu.

Nhiều người làm công việc này chỉ một thời gian ngắn là họ nghỉ, có lẽ anh là người hiếm hoi bám trụ dài lâu.

Ngã tư anh ngồi đối diện khu apartment có hàng cây cao, bao lần lá đổi màu mùa Thu, lá rơi rụng khi mùa Đông lạnh lẽo và sức sống bật dậy khi mùa Xuân về những chiếc lá non bùng lên khoe sắc trong làn gió mới, rồi lá xanh um tỏa bóng mát mùa Hè là lúc lũ học trò được nghỉ những tháng hè đầy nắng tha hồ ở nhà rong chơi với gia đình.

Trong cái túi xách tay anh mang đi làm thường có chai nước hay một quả táo và không bao giờ quên chiếc kèn harmonica, anh thường đến sớm để thanh thoi ngắm nhìn đường xá hay khi mơ mộng cao hứng mang chiếc kèn ra thổi bản nhạc nào yêu thích, một mình anh một côi, một mình anh lắng nghe những

cảm xúc với cuộc sống xung quanh.

Anh đã đi theo những mùa, anh đã thả hồn theo lũ học trò theo chân chúng vào trường lớp, chạy nhảy giờ ra chơi hay hí hửng lúc tan trường về. Anh được sống lại từng phút giây với chúng.

Đã 3:30 đến giờ tan trường rồi, anh trở về thực tế công việc cầm cái bảng STOP để canh giữ dòng xe cộ cho học sinh băng qua đường, những xe phụ huynh đậu sát lề đường gần sân trường nhất đã đón con em họ và chen chúc nhau chuyển bánh, những người khác thì tay nắm tay con em mình đang đi trên hè đường, mỗi người về mỗi ngã. Ôn ào riu rít những bước chân tung tăng và tiếng nói cười.

Khi công việc tạm ngơi anh trông thấy con bé Sienna đang tha thẩn bước

tới, chiếc cặp sách trĩu trên vai, lúc này nó thường chậm chân ra sau chúng bạn. Con bé vui tính lí lắc từ khi vào lớp một tới giờ nó đã lên lớp năm rồi, mấy năm trời ngày nào tan trường cũng có mẹ đến đón dắt tay nó về, nhà nó gần đâu đây, nhưng bây giờ thì nó về một mình.

Năm con bé học lớp một, một hôm lúc tan trường về nó tung tẩy đi cùng với mẹ khi ngang qua chỗ anh ngồi con bé giữ tay mẹ dừng chân lại, nó ngây thơ vui vẻ giới thiệu tên là Sienna và khoe:

– Bác ơi, ngày mai 23 tháng Ba là sinh nhật của cháu đó.

Con bé thật xinh xắn dễ thương và cử chỉ của nó càng dễ thương hơn. Anh cảm động rút chiếc kèn Harmonica từ trong túi xách thối tặng nó bài Happy Birthday ngay tại chỗ. Hai mẹ con Sien-

na cùng vui thích cảm ơn anh. Thế rồi năm sau Sienna lại kéo tay mẹ nó dừng chân bên chỗ anh ngồi khi tan trường về, con bé hớn hở hỏi anh:

– Bác còn nhớ ngày sinh nhật của cháu không?

Anh bối rối vì không hề nhớ và không ngờ hôm nay con bé “khảo bài” anh. Con bé lại khoe:

– Ngày mai 23 tháng Ba là sinh nhật cháu đó.

Anh lại rút chiếc kèn Harmonica ra thổi tặng nó bài Happy Birthday và hôm đó anh ghi nhớ ngày sinh nhật của cô bé Sienna ngây thơ đáng yêu, năm sau anh không đợi nó nhắc mà tự anh đã nhắc trước rồi thổi kèn chúc mừng sinh nhật nó.

Đầu năm nay con bé đi học không có mẹ đến đón lúc tan trường nữa, anh tưởng là mẹ bận rộn nên nó tự đi về một mình, nhưng một hôm Sienna ghé vào và buồn buồn kể cho anh nghe ba mẹ nó đã ly dị, mẹ mang em nó đi nơi khác chỉ còn mình nó ở với ba, giờ tan trường ba đi làm chưa về nên không thể đón nó như mẹ đã từng đón được.

Anh nghe mà buồn lây nhưng cố gượng cười khuyến khích con bé và khuyên nó cẩn thận trên đường về nhà.

Bây giờ con bé Sienna đang đi đến gần anh nó cất tiếng chào như thường lệ:

– Chào bác cháu về nhà đây.

Anh chợt nhớ ra đã chia sẻ tin anh sắp nghỉ làm với vài ông bố vài bà mẹ thân quen mà còn sót Sienna, đứa trẻ đã

từng chia sẻ vui buồn với anh, anh vội nói:

– Sienna, tuần sau là bác nghỉ làm rồi. Bác nói lời chia tay cháu từ hôm nay. Bác chúc cháu ngoan ngoãn học giỏi và đi học về luôn an toàn cho ba yên tâm đi làm nhé.

Con bé khựng bước, cảm động rơm rớm nước mắt:

– Cháu không muốn tin đó là sự thật, bác nghỉ làm cháu sẽ buồn lắm.

Anh cười cho nó vui:

– Bác vẫn có dịp đi ngang qua ngã tư này và mỗi năm bác sẽ thổi kèn chúc mừng sinh nhật Sienna ngày 23 tháng Ba dù bác đang ở nơi đâu. Thôi cháu về nhà đi kẻo muộn.

Con bé lại tươi cười vẫy tay chào tạm biệt và nhanh chân bước đi. Anh đã hoàn tất công việc ngày hôm nay, anh cũng thu dọn đồ đạc ra về. ngồi ngắm suốt bốn mùa như anh, những xe cộ qua đây cũng không ai rảnh ngồi nhìn mà tưởng tượng ra

Chỉ còn một tuần nữa thôi anh sẽ tạm biệt ngã tư Carter- Park Row, hàng cây bên kia apartment sẽ không ai rảnh bao nhiêu kiếp người bao nhiêu cảnh đời như anh.

Anh sẽ tạm biệt những đứa học trò trường Patrick Elementary, suốt mấy năm anh đã nhìn thấy chúng và 15 năm qua bao đứa trẻ đã rời trường lên trung học vào đại học và giờ có đứa đã trưởng thành. Những đứa nhỏ năm xưa tan trường về chờ anh giương tấm bảng STOP che chở cho chúng băng qua

đường nay chúng là ai làm gì trong xã hội này?

Anh chạnh lòng nghĩ đến con bé Sienna hoàn cảnh cha mẹ li dị thật đáng thương, nó sống cùng với ba thiếu vắng tình cảm người mẹ và hình bóng đứa em nhỏ. Anh thầm cầu mong Sienna sang năm lên Junior high school con bé luôn nhiều nghị lực, lạc quan vui vẻ như bản tính của nó và sau này bước vào đời sẽ gặp nhiều may mắn.

Anh lái xe ra về mà tâm hồn như còn ở lại ngã tư Carter- Park Row thân yêu.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Sept. 27, 2021)

